

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Свиленград, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200447 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000156 от
03.05.2023 година на Началник РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с
което на У. Б., роден на 17.08.1994 година в Република Турция и с ЕГН
***** от град С***** за нарушение на
чл. 137а, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено
административно наказание „Глоба” в размер на 50 лв. (пункт 1) и за
нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание
„Глоба” в размер на 150 лв. (пункт 2).

Жалбоподателят моли за отмяна на НП, тъй като обжалваният акт бил
неправилен и незаконосъобразен.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят не се явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) -

Началникът на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково , редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 17.04.2023 година в 13.00 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Княз Борис” ” се движи моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Форд”, модел „Фокус” с държавен регистрационен номер ***** – собственост на В.Л. Б. от град Никопол, област Плевен и управляван от жалбоподателя. На кръстовището на улица „Цар Симеон Велики”, улица „Княз Борис” и улица „Генерал Скобелев”, същият не спазва предписанията на знак Г2, т.е. да завие задължително на дясно след знака, а завива на ляво в посока магазин „Сарандиев” и продължава по улица „Генерал Скобелев”. Пред дом № 5 на улица „Генерал Скобелев” автомобилът е спрял за проверка от полицейския служител – свидетеля Д. Г. Г., който установява и че шофьорът е без поставен предпазен колан при наличие на такъв в автомобила. Уведомен е дежурния автопатрул в състав свидетеля В. М. А. и колегата му Д. В. Г., които пристигат на място, където са запознати с установените от Г. нарушения.

На посочената дата и предвид констатираните нарушения и в кръга на службата си, свидетелят Д. Г. Г. – Младши автоконтрольор, I степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия ГА и с № 806231. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическите нарушения, свързани с неползване на обезопасителен колан и неспазване на предписанието (нарушаване) на знак Г2 - „Движение само на

дясно след знака!”, както и на обстоятелствата по извършването и откриването им като сочи за час на извършване на нарушенията 13.00 часа (часът в АУАН е коригиран от актосъставителя срещу положен от негова страна подпис). А досежно квалификацията, нарушенията правно квалифицира с разпоредбите на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и чл. 6, т. 1, предложение трето от ЗДвП, които вписва за нарушени. Нарушителят е запознат със съдържанието на АУАН, т.е. предявен му е, като посочва, че няма възражения против констатациите му, което и е вписано в съответната графа. Срещу подпис получава екземпляр от Акта.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0351-000156 от 03.05.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН като по отношение на часа сочи 13.31 часа, както и правните квалификации на деянията, дадени от контролния орган – чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и чл. 6, т. 1 от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” съответно в размер на 50 лв. и на 150 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 18.07.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в допълнително представената Справка за нарушител. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 81213-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Д. Г. Г. заема длъжността Младши автоконтрольор, I степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-6105 от 22.08.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност)

от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че има налагани санкции с влезли в сила Фишове за нарушение на ЗДвП, както и че е осъден за престъпление по транспорта и няма налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 18.09.2023 година свидетели – Д. Г. Г. и В. М. А.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспорираха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на полицейските служители, които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите Д. Г. Г. и В. М. А. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на

доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителните деяния на процесните нарушения и тяхното авторство, времето и мястото на осъществяването им, като потвърждават фактическото им извършване от жалбоподателя, с оглед установените факти на осъществено управление на МПС без обезопасителен колан при наличие на такъв в автомобила и че Б. не е съобразил поведението си с пътните знаци. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът кредитира и другите налични в кориците на делото писмени документи, тъй като не са в противоречие с тези доказателства, който се кредитират.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Деловодството на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяните нарушения) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от

ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесните Глоби не са платени – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, от Писмо с вх.рег.№ 6194 от 08.08.2023 година и от Картона на НП. Ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовите санкции.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в случая не е необходимо назначаване на преводач, тъй като жалбоподателят владее писмено и говоримо български език, като в този смисъл са показанията на разпитаните свидетели – полицейски служители. Но дори и да се приеме, че лицето не владее български език, то в Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътнотранспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледана в своята цялост, цитираната Директива установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН, респ. НП, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Съществени са само тези

нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат, което в настоящия случай не е така.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самите нарушения са описани точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната им квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесните деяния е идентично. Следователно нарушенията са описани по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същите и да организира адекватно правото си на защита. Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вменените на жалбоподателя противоправни деяния, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушените правни норми и изписването на относимите текстове, актосъставителят е смесил правните норми и текстовете им, респ. разделил правните норми, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушенията от фактическа страна и законовите разпоредби, които са била нарушени. Същото се отнася и до НП в частта му по пункт 2 – вярно е че при посочване на нарушената материалноправна разпоредба не е посочено конкретното предложение, но словесно е изписано точно и ясно извършеното деяние, което е напълно достатъчно за наказаното лице да разбере в какво точно е обвинено. Вярно е също така, че при изписване на нарушената материалноправна разпоредба по пункт 2 е посочено, че е налице и нарушение на маркировката, като липсва подобно описание в обстоятелствената част на АУАН и в НП, но това не представлява съществено процесуално нарушение с оглед изложеното по-горе относно съдържащите се

конкретни факти по случая в обстоятелствената част на актовете.

Действително в АУАН не са посочени личните адреси на полицейските служители А. и Г., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посочените лица. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите им имена, датите им на раждане и адреса по местоработата им е налице пълно индивидуализиране на посочените лица и не е наличен проблем с тяхната индивидуализация, т.е. с тяхната самоличност, респ. призоваването им в съдебно заседание. От друга страна констатираното несъответствие не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Вярно е че в НП не е посочено ЕГН на жалбоподателя при наличие на такова, но това не е нарушение, тъй като лицето е чужденец видно от Справката за физическо лице. Дори и да се приеме, че при наличие на ЕГН то трябва да бъде вписано, то непосочването му не представлява съществено процесуално нарушение предвид изложеното в предходния абзац и тъй като е налице безспорна установеност на лицето с оглед посочване на имената му, дата и държава на раждане, номер на Лична карта и адрес по местоживееене. По същите съображения не представлява съществено процесуално нарушение обстоятелствата, че при изписване на имената на нарушителя фамилното му име е изписано два пъти.

Налице е поправка в АУАН с химикал, но това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като поправката е извършена от актосъставителя и това свое действие той е удостоверил с полагане на подписа си.

Действително е налице разминаване относно часа, посочен в АУАН и в НП, но това е неотносимо за състава на вменените нарушения, тъй като наказаното лице е извършило деянията на дата 17.04.2023 година. Т.е. изпълнено е изискването на чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН – посочена е датата.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б.

„а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейските органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 17.04.2023 година актосъставителят Д. Г. Г. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор”, I степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Предвид изложеното актосъставителят Д. Г. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП – Бончо Цветанов Бонев, е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково”, за което обстоятелство има налични писмени доказателства, а е и служебно известно на Съда и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновано формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилни са и дадените от АНО материалноправни квалификации на извършените нарушения. Тежестта за установяване на конкретните деяния, съставляващи административни нарушения, техният извършител и предметът на нарушенията, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Не се спори, че към момента на деянието, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно Б. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Тъй като в случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП (пункт 1):

Съгласно чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, водачите и пътниците в МПС от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които МПС са оборудвани. Налице са твърдения и в АУАН и в НП относно всички признаци от обективна страна на нарушението, за което жалбоподателят е привлечен към отговорност, възведени като такива със съответната административнонаказателна норма по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Не са налице изключенията, посочени в ал. 2 на посочената разпоредба. Несъмнено процесният лек автомобил е от категория М1 съгласно дефиницията на чл. 149, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП. Това нарушение се явява установено по несъмнен начин от АУАН, чиято презумптивна доказателствена сила остана неопровергана в тази част. Установява се от показанията на свидетелите, че жалбоподателят е управлявал, т.е. бил е в движение, лекия автомобил без да е поставил

обезопасителен колан при наличие на такъв.

Налице е субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Бил е напълно наясно относно факта, че не следва да управлява МПС без обезопасителен колан. Т.е. поведението на жалбоподателя е виновно, тъй като е съзнавал естеството на указаното задължение, произтичащо от нормата на чл. 137а от ЗДвП, чийто безспорен субект е. С тези правни аргументи, решаващият Съдебен състав прие, че с деянието, посочено в пункт 1 от обжалваното НП, Б. е осъществил от обективна и субективна страна, състава на посоченото административно нарушение, визирано в посочения пункт от обжалваното НП, при възведената правна квалификация.

По отношение на нарушението с правна квалификация чл. 6, т. 1 от ЗДвП (пункт 2):

Съгласно чл. 6, т. 1 от ЗДвП, „участниците в движението: 1. съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка;”.

Фактите, установени по делото не оставят съмнение за извършване на нарушението по пункт 2 от страна на жалбоподателя. Посоченият знак Г2, съгласно чл. 51, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗДвП има следното наименование: „Движение само на дясно след знака!”. В атакуваното НП, а преди това и в АУАН, въз основа на който то е издадено, е посочено изпълнителното деяние на нарушението така както законодателят го е въвел – водачът на МПС като участник в движението да съобрази поведението си с пътните знаци – в случая със знака Г2, т.е. в конкретния случай да се движи само на дясно след знака. Следователно, обосновано и в съответствие с материалния закон е ангажирана отговорността на жалбоподателя за това нарушение, защото като участник в движението по пътищата не е съобразил своето поведение с пътен знак и по този начин е изпълнил състава на чл. 6, т.

1 от ЗДвП.

Установи се, че Б. след знака не е завил на дясно, а на ляво, което се обосновава и от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, според която редовно съставените Актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Едно от задълженията на водача е след знак Г2 да завие на дясно и от събраните доказателства се установява по категоричен начин, че Б. не е изпълнил това свое задължение на водач на МПС, нормативно скрепено в чл. 6, т. 1 от ЗДвП. В тази насока са изявленията на свидетелите – полицейски служители, които установяват по несъмнен начин, че превозното средство, управлявано от У. Б. след знак Г2 е завило на ляво вместо на дясно. Т.е. не е съобразил поведението си с пътния знак и нито едно от останалите събрани по делото кредитирани доказателства не опровергават тези факти. Същите факти са обективирани в съставения АУАН, който се възприема от Съда за редовно съставен от компетентно длъжностно лице и съдържащ всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 42 от ЗАНН, поради което (както вече бе посочено) и констатациите в него следва да бъдат зачетени като ползващи се с презюмирана доказателствена сила.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от нея деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици. Бил е напълно наясно относно факта, че като участник в движението следва да съобрази поведението си с пътните знаци.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретните случаи като маловажни по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушенията. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществените фактически състави на административни нарушения, процесните деяния не разкриват обществена опасност, по-ниска

от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставляват маловажни случаи, според Съда. И това е така поради наличието не само на смекчаващо (фактът, че не е осуетил или възпрепятствал проверката по някакъв начин), но и на отегчаващо (други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект) обстоятелства. И това е така, както поради техния формален характер – за съставомерността им не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на нарушителя, доколкото възрастта от 29 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянията си по начин, позволяващ му да не извършва противоправни такива. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушенията като маловажни, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя по отношение на двете нарушения и НП следва да бъде потвърдено.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЯТА

–

Съгласно чл. 183, ал. 4, т. 7, предложение първо от ЗДвП, наказва се с Глоба в размер на 50 лв. водач, който не изпълнява задължението за използване на предпазен колан. Приложената от АНО санкционна норма по отношение на нарушението по пункт 1 съответства на установеното нарушение.

Приложената от АНО санкционна норма на чл. 179, ал. 1, т. 5, предложение първо от ЗДвП съответства на установеното нарушение по пункт 2, тъй като който не спазва предписанието на пътните знаци, се наказва с Глоба в размер 150 лв.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените суми. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксираните размери на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под тези минимуми.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Действително при посочване на конкретната хипотеза на санкционната норма - чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, са посочени предложение първо и второ, като правилното е само първото предложение, но както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението по пункт 2 и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 23-0351-000156 от 03.05.2023 година на Началник РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на У. Б., роден на 17.08.1994 година в Република Турция и с ЕГН ***** от град С*****, за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание

„Глоба” в размер на 50 лв. (пункт 1) и за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 150 лв. (пункт 2).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____